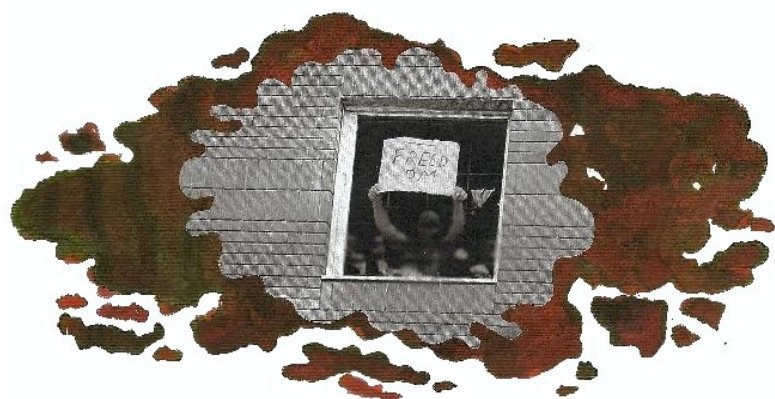

HANDS OFF MIGRANTS

Στο φασιστικό πυρήνα του ελληνικού κράτους: Μία συζήτηση με τους 8 της Π. Ράλλη

Ακολουθεί μία σειρά μαρτυριών από διαφορετικές φωνές με κοινές εμπειρίες. Είναι το αποτέλεσμα συζητήσεων μεταξύ οκτώ μεταναστών από την Αλγερία, πρώην κρατούμενων – γνωστών από την υπόθεση των «8 της Πέτρου Ράλλη» – με συντρόφισσες από τη Κοινότητα Καταλήψεων Κουκακίου. Ο σκοπός του κειμένου είναι να δοθεί ορατότητα στην πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι φυλακισμένοι μετανάστες στα κέντρα διοικητικής κράτησης και τα καμπ. Η παράδοση αυτών των μαρτυριών δεν θέλει να εξυπηρετήσει το θέαμα μέσα από το οποίο πολλοί δυτικοί, στην Ελλάδα και αλλού καταναλώνουν την κατάσταση των μεταναστών. Δεν είναι γραμμένο από τη θέση δημοσιογράφου ή ακαδημαϊκού ερευνητή. Αντίθετα, αγωνιστήκαμε για να βγάλουμε αυτούς τους ανθρώπους από τη φυλακή, ζούμε μαζί, σε μία κοινότητα που παλεύει ενάντια στην ίδια απειλή. Είναι απόρροια της πολιτικής τους βούλησης και εμπιστοσύνης, προϊόντα μιας μακροχρόνιας επικοινωνίας που δημιούργησε ο Συντονισμός Συλλογικοτήτων και Ατόμων Ενάντια στα Κέντρα Κράτησης (ΣΣΑΕΚΚ) από τότε που βρίσκονταν εγκλειστοί στις ελληνικές φυλακές μέχρι και σήμερα που φιλοξενούνται στις δομές του κινήματος. Πολιτική βούληση να μοιραστούν τις εμπειρίες τους και να ξεσκεπάσουν τον φασισμό για τους επόμενους. Εμπιστοσύνη στην δυνατότητα του κινήματος να σπάει το καθεστώς που τους καθιστά αόρατους. Αυτές οι μαρτυρίες μας επιτρέπουν να αντιληφθούμε καλύτερα τις δομές που αντιπαλεύουμε, φασιστικές δομές περιορισμού που λειτουργούν σαν εταιρείες. Για να καταλάβουμε τι σημαίνει ο εγκλεισμός, έπρεπε να δοθεί γυμνή όλη η φρίκη. Η φρίκη της ελληνικής, λευκής υπεροχής και της απτής πραγματικότητά της, που άνθρωποι βιώνουν στο πετσί τους και διαπερνά την ύπαρξή τους.

Η πρωτοκοσμική αποικιοκρατία εξαναγκάζει πληθυσμούς σε μετανάστευση και τους πουλάει το καινούριο ευρωπαϊκό όνειρο. Από τη

στιγμή που κάποιος, κάποια πάρει την απόφαση να ξεφύγει από μία χώρα λόγω της οικονομικής και πολιτικής πραγματικότητάς της βρίσκεται μέρος μίας πολυάριθμης μάζας, να παλεύει να περάσει τα σύνορα και να αποφύγει τις φυλακές των διάφορων κρατών – φρούρια. Η φυλάκιση για τους μετανάστες στην ευρώπη και την Ελλάδα μπορεί να είναι διαφόρων ειδών. Μία από αυτές είναι η διοικητική κράτηση, όπου με βάση τα χαρτιά ενός ανθρώπου αποφασίζεται η ελεύθερη μετακίνησή του. Αν δεν γίνουν αποδεχτά, μεταφέρουν βίαια τον συλληφθέντα στο κοντινότερο κέντρο κράτησης. Οι μπάτσοι μέσα από φρικτό έλεγχο προσπαθούν να κουρδίσουν τα σώματα ώστε να ανταποκρίνονται σε ένα βασανιστικό πλαίσιο, κατάσταση η οποία επεκτείνεται στη παράλογη χρονικότητα της γραφειοκρατίας. Αλλά τα σώματα αντιδρούν σε αυτή τη δυστοπική πραγματικότητα. Φωνάζουν για να απαιτήσουν τα δικαιώματά τους. Δρουν. Βάζουν φωτιά στα στρώματά τους. Οργανώνουν απεργίες πείνας. Φτάνουν στην αυτοκτονία. Κατά τη διάρκεια των συγκεντρώσεων αλληλεγγύης, προσπαθούν να επικοινωνήσουν το λόγο τους με τις φωνές τους και ρίχνουν μηνύματα σε μπουκάλια πάνω από τη περίφραξη.

Η αστυνομία φοβάται πραγματικά αυτές τις πράξεις εξέγερσης. Φοβούνται μία οργανωμένη αντίσταση των μεταναστών και μεταναστριών. Έτσι, τις καταστέλλουν βίαια με κάθε πιθανό τρόπο. Είναι σύνηθες να τους απομονώνουν από τον έξω κόσμο, εμποδίζοντας κάθε είδος εξωτερικής στήριξης να φτάσει. Θέλουν να αποτρέψουν την πληροφόρησή και την συνοργάνωσή τους. Το 2017, οκτώ κρατούμενοι στη Πέτρου Ράλλη, όλοι από την Αλγερία, ζητούσαν να συναντηθούν με τον υπεύθυνο της φυλακής για να λάβουν ακριβείς πληροφορίες σχετικά με τους λόγους της κράτησής τους. Το αίτημά τους απαντήθηκε με ανελέητο ξυλοκόπημα και σοβαρούς τραυματισμούς (σπασμένα χέρια, κάταγμα κρανίου, κλπ). Τους κατηγόρησαν για στάση και απόπειρα δραπετεύσης και τους διασκόρπισαν σε διαφορετικές φυλακές στην Ελλάδα. Περίμεναν δίκη για πάνω από έναν χρόνο.

Ένα πολύμορφο κίνημα προέκυψε ως αναγκαία αντίδραση στη κατάσταση. Ο ΣΣΑΕΚΚ, στον οποίο συμμετέχουν συντρόφια από την Κοινότητα Καταλήψεων Κουκακίου, ήταν σε διαρκή, άμεση επικοινωνία με τους κρατούμενους, διεξήγαγε καμπάνια αντιπληροφόρησης, οργάνωσε συγκεντρώσεις αλληλεγγύης, εκδηλώσεις σε ανοιχτούς χώρους και παρεμβάσεις.

Τον Μάιο του 2018, παρ' όλο που κρίθηκαν ένοχοι, απελευθερώθηκαν. Προσφέραμε στέγαση στις δομές των Καταλήψεων Κουκακίου. Είμαστε μία κοινότητα, απελευθερώνουμε τις ανάγκες μας από την εκμετάλλευση του κράτους και του καπιταλισμού και οργανώνουμε τις ζωές μας χωρίς ιεραρχία. Στους χώρους μας είχαν τη δυνατότητα να μείνουν μαζί, να ξεκουραστούν και να επανέλθουν από τον καιρό της φυλάκισης, να μείνουν μακριά από τη μαφία και την αστυνομικό παρενόχληση των ανθρώπων που ζουν στους δρόμους. Έχουν την δυνατότητα να πάρουν χρόνο και να εξερευνήσουν τις επιλογές στο πώς να συνεχίσουν τις ζωές τους από εδώ και πέρα.

Όσο περνούσε ο καιρός, δεθήκαμε περισσότερο, χτίζοντας φιλία και συντροφικότητα. Ζήσαμε μαζί για περισσότερο από τρεις μήνες. Σε αυτούς κάποιοι έφυγαν για δουλειά ή βρήκαν άλλα μέρη για να μείνουν, κάποιοι επέλεξαν να μας επισκέπτονται περιοδικά. Αλλά μεγαλώσαμε μία οικογένεια και τις δυνατότητές μας να υποστηρίξουμε τον αγώνα αυτών που προσπαθούν να φτάσουν στην ευρώπη και να δημιουργήσουμε κοινό έδαφος για δράσεις ενάντια στην φυλάκιση, τα κρατικά σύνορα, την αστυνομική ωμότητα και το φασισμό.

Με τα λόγια τους..

Είμαστε όλοι από την Αλγερία αλλά ο καθένας έχει μια διαφορετική ιστορία για το πώς έφτασε μέχρι την Ελλάδα. Τέσσερις από μας ήρθαμε μέσω της τουρκίας και φτάσαμε στη Χίο, σε ένα πολύ άθλιο στρατόπεδο που διαχειρίζονταν συγκεκριμένες ΜΚΟ. Δεν μας παρείχαν φαγητό και ζούσαμε σε σκηνές. Μας επιτέθηκαν φασίστες. Περίπου 80 άτομα υπερασπίστηκαν το καμπ από αυτούς. Όταν μπήκε η αστυνομία, δύο ώρες αργότερα, συνέλαβαν μόνο τους Αλγερινούς.

Καταλήξαμε στο κέντρο κράτησης της Κορίνθου, φυλακισμένοι για επτά μήνες. Οι μπάτσοι είναι επίσης φασίστες. Δεν τους αρέσουν οι Άραβες και μας αντιμετώπιζαν πολύ άσχημα στη φυλακή. Ένας από εμάς ήταν άρρωστος και έχει άσθμα, αλλά ποτέ δεν τον μετέφεραν στο νοσοκομείο. Αυτή είναι μία σκληρή φυλακή. Το φαγητό δεν είναι αρκετό, πρέπει να αγοράσεις τα πάντα και πολλοί αρρωσταίνουν λόγω της κακής υγιεινής. Οι άνθρωποι εκεί, αυτοτραυματίζονται στη προσπάθεια να βγουν και πολλοί έκαναν απόπειρα αυτοκτονίας. Κάναμε κάποιες διαδηλώσεις μέσα στη φυλακή επειδή οι μπάτσοι δε δέχονταν αιτήματα ασύλου. Οργανώσαμε μαζικές απεργίες πείνας. Καταφέραμε να κάνουμε τέσσερις απεργίες των τεσσάρων ημερών. Η αστυνομία απάντησε χτυπώντας μας με τα γκλοπ τους. Για όσο ήμασταν εκεί, είχαμε διαρκώς φαγούρα, ξύσιμο και σοβαρές δερματικές παθήσεις. Ζητούσαμε από τους μπάτσους να μας πάνε στο νοσοκομείο κάθε μέρα, αλλά ποτέ δεν νοιάστηκαν. Ένας από εμάς κατάφερε να θεραπευτεί από τις μολύνσεις αγοράζοντας τα φάρμακά του, μετά από ένα χρόνο, όταν βρισκόταν ακόμα στη φυλακή Δομοκού. Πριν την Πέτρου Ράλλη, μας έστειλαν σε άλλα κέντρα κράτησης χωρίς καμία εξήγηση. Στο Ναύπλιο, στην Τρίπολη... Εκεί, η αστυνομία είχε πολλά προβλήματα μαζί μας και τελικά μας έστειλαν στο κέντρο κράτησης Αλλοδαπών στην Αθήνα. Συναντηθήκαμε με τους άλλους που ήταν ήδη στο κελί και μαζί γίναμε «οι 8».

Το πρώτο πράγμα που βλέπεις όταν φτάνεις στη Πέτρου Ράλλη “Αλλοδαπών” είναι το πρόσωπο της αστυνομίας. Ένα σκληρό πρόσωπο σε “καλωσορίζει”, ειδικά αν είσαι Αλγερινός. Σε σπρώχνουν μέχρι την είσοδο του κτιρίου. “Μέσα, μέσα!”. Σε αντιμετωπίζουν άσχημα από την αρχή, προσπαθούν να σε προκαλέσουν, πάντα κάνουν ρατσιστικά σχόλια: “Πίσω στη χώρα σας!”, “Γιατί ήρθες εδώ;”, “Τι κάνεις στην Ελλάδα;”. Από τη πρώτη στιγμή, αρχίσαμε να επικοινωνούμε με τους άλλους κρατούμενους. Κάναμε ερωτήσεις, όπως: “Γιατί είστε εδώ;”, “Πώς είναι η κατάσταση εδώ μέσα;” και “Πότε βγαίνεις;”. Αλλά κανένας δεν ήξερε την απάντηση στη τελευταία.

Για να γίνει πιο ξεκάθαρο το διάστημα που μερικοί από τους κρατούμενους περνάνε μέσα, υπάρχει ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Όταν πρωτοφτάσαμε στη Πέτρου Ράλλη για πρώτη φορά, συναντήσαμε έναν άνδρα. Ένα χρόνο μετά, όταν περάσαμε ξανά από το Αλλοδαπών, για τα αποφυλακιστήριά μας τον βρήκαμε εκεί. Ήταν κρατούμενος για 14 μήνες.

Η δεύτερη μέρα είναι εκείνη που βιώνεις την πραγματικότητα, τα σοβαρά πράγματα. Οι μπάτσοι μας εκφόβιζαν γιατί προσπαθούσαμε να καταλάβουμε πώς λειτουργεί μέσα. Όταν τους ρωτάς πόσο καιρό θα μείνεις, θα δεις ότι είναι συνηθισμένο στο να βγάζουν κάποιον από το κελί του, στην αυλή ή σε ένα γραφείο και να τον δέρνουν. Κάποτε, κάποιος επέστρεψε με εξαρθρωμένο ώμο.

Είναι πραγματικά πολύ βρώμικα μέσα. Δεν παρέχουν βασικές προμήθειες και προϊόντα υγιεινής. Δεν υπάρχουν σεντόνια, πετσέτες, σαμπουάν, σαπούνι ή ξυραφάκια. Όλοι φωνάζουν για να καταλάβουν τι στο διάολο συμβαίνει εδώ. Είμαστε κυριολεκτικά σαν ζώα σε κλουβιά, μας φωνάζουν και μας ξυλοκοπούν. Το νερό έρχεται από ένα βρώμικο ντεπόζιτο. Δεν σου δίνουν μπουκάλια νερού, οπότε πρέπει να πιεις από εκεί. Το φαγητό είναι λίγο και αηδιαστικό. Δεν δίνουν κουτάλια για όλους οπότε τρώγαμε με τα βρώμικα χέρια μας. Οι κοριοί, τα κουνούπια

και οι κατσαρίδες μπορεί να αποβούν θανατηφόρα στις ποσότητες που υπάρχουν. Όλα τα κρεβάτια είναι μολυσμένα με κοριούς και δε μπορείς να καθίσεις πουθενά χωρίς να σε δαγκώσουν. Όταν η αστυνομία προσπάθησε να τα διώξει τα έντομα με βενζίνη, πήγαν παντού και μας δάγκωναν. Τα στρώματα είναι τόσο μολυσμένα που είναι αδύνατο να κοιμηθείς κανονικά. Δεν μπορείς ποτέ να κοιμηθείς κανονικά.

Ο Ερυθρός Σταυρός έφερε σεντόνια αλλά η αστυνομία δεν δίνει τα πράγματα που φέρνουν οι ΜΚΟ. Έρχονται ίσως μία φορά το μήνα και οι πραγματικές συνθήκες των κελιών τους αποκρύπτονται. Αντίθετα, καθαρίζουν ένα κελί και τους δείχνουν μόνο αυτό. Η ευρωπαϊκή ένωση κερδίζει πολλά χρήματα με το να κρατάει ανθρώπους σε φυλακές σαν αυτή. Μέσα, επίσης, όλα γίνονται για το χρήμα. Κάνουν μπίζνες από τα τηλέφωνα, το αλκοόλ, τα φάρμακα, και τα ναρκωτικά. Αν έχεις χρήματα, οι διεφθαρμένοι μπάτσοι σου φέρνουν τα πάντα. Μπορείς να πάρεις bubblecan (βενζοδιαζεπίνες) ή φέρνουν σίσα (κρυσταλλική μεθαμφεταμίνη) για εκατό ευρώ. Πολλοί παίρνουν Subutex το οποίο είναι ένα υποκατάστατο για την ηρωίνη και ενώ χρησιμοποιείται για θεραπεία, εθίζονται σε αυτό. Οι Γεωργιανοί το χρησιμοποιούν πολύ.

Για να σε τιμωρήσουν, μπορεί να σε βάλουν στα πάνω κελιά με εξαρτημένους στα ναρκωτικά. Δεν έχουν λεφτά για βελόνες, οπότε μοιράζονται τις ίδιες και μεταδίδουν ασθένειες. Ένας φυλακισμένος πέθανε από υπερβολική δόση. Όταν οι συγκρατούμενοί του έβγαλαν φωτογραφίες με τα κινητά τους, οι μπάτσοι παλάβωσαν και μπήκαν στα κελιά για να βρουν και να πάρουν όλα τα τηλέφωνα. Κάποιος αρνήθηκε να το δώσει και του έσπασαν τρία πλευρά. Δεν μπορούσε να περπατήσει για ένα μήνα και κανένας γιατρός δεν ενημερώθηκε. Η “ελευθερία” είναι κι αυτή μπίζνα. Αν δωροδοκήσεις τον διοικητή με 5000€ θα σε απελευθερώσουν χωρίς μεγάλες διαδικασίες. Είναι ελεύθερος να κάνει ο,τι θέλει. Θα γράψει μια ψεύτικη αναφορά, λέγοντας ότι ο φυλακισμένος είχε καλή συμπεριφορά. Ένας Γεωργιανός πλήρωσε αυτό το ποσό και όταν τον ξαναέπιασαν χωρίς χαρτιά

προσπάθησε να διαπραγματευτεί την απελευθέρωσή του για 1000€ αλλά ο διοικητής δεν δέχτηκε.

Στην κορυφή της ιεραρχίας υπάρχει ο διευθυντής. Είναι αυτός που ποτέ δεν βλέπεις. Έρχεται μόνο μία φορά την εβδομάδα για να υπογράψει χαρτιά για απελάσεις και όλα τα διοικητικά πράγματα. Μετά είναι ο διοικητής. Έρχεται πιο συχνά και κάθετε σε ένα γραφείο μαζί με τον αξιωματικό υπηρεσίας και κάνουν αστεία. Καμιά φορά έρχεται να μιλήσει με τους φυλακισμένους. Είναι ένας υποκριτής που προσποιείται ότι μας παρηγορεί. Δεν μιλάει αγγλικά ή δεν του αρέσει να μιλάει αγγλικά. Μία φορά ζήτησε για μεταφραστή από τα αραβικά στα ελληνικά. Όταν ένας από την Αλγερία προτάθηκε να μεταφράσει, είπε: “Γιατί τους μεταφράζεις; Μην τους ξαναμεταφράσεις! Αν αρνηθείς να τους βοηθήσεις, την επόμενη φορά θα φέρω ένα μπουκάλι ουίσκι και θα σε αφήσω ελεύθερο”. Από κάτω του είναι οι μπάτσοι. Χωρίζονται σε ομάδες, ακολουθώντας χρονοδιαγράμματα. Υπάρχουν τρεις ομάδες των 15 αστυνομικών, υπό τις εντολές του αξιωματικού υπηρεσίας. Η Πέτρου Ράλλη μπορεί να έχει περίπου 450 κρατούμενους και μερικές φορές φυλάν μόνο 15 αστυνομικοί. Η πρώτη ομάδα ξεκινά από τις 06:00 ως τις 14:00, η δεύτερη από τις 14:00 ως τις 22:00 και η τελευταία από τις 22:00 ως τις 06:00. Όποιοι δουλεύουν μία ημέρα στις 06:00, δουλεύουν την επόμενη στις 22:00.

Υπάρχουν διαφορετικές ομάδες αστυνομικών. Κάποιοι από αυτούς έρχονται μόνο για να σε πονέσουν. Υπάρχει μια άλλη ομάδα που υποκρίνεται τους “καλούς” μπάτσους. Είναι ένα παιχνίδι ρόλων για να σε καταστείλουν. Όταν προσπαθήσεις να τραβήξεις την προσοχή τους, με μία απεργία πείνας για παράδειγμα, αν ένας μπάτσος σε πείσει να σταματήσεις ή σε τιμωρήσει, αναγνωρίζεται η δουλειά του. Αντίθετα, αν δεν δουλεύουν καλά, ο διευθυντής τους πιέζει. Αν δεν θέλεις να φας, μπορεί να έρθουν στο κελί σου και να σε δείρουν. Μερικοί φυλακισμένοι αρνούνται να φάνε όταν συγκεκριμένοι μπάτσοι έχουν βάρδια επειδή δεν θέλουν ο μπάτσος να ανταμειφθεί επειδή τους

έκαναν να φάνε. Η δουλειά τους είναι να μην μας αφήσουμε ποτέ να διαμαρτυρηθούμε. Να μας ηρεμούν όταν κάνουμε υπερβολικό θόρυβο ή άμα διαμαρτυρηθούμε, να μας χτυπήσουν. Είναι μεθυσμένοι τη μεγαλύτερη διάρκεια της μέρας.

Ένας από τους κύριους στόχους τους είναι να πιέσουν τους κρατούμενους για να αιτηθούν απέλαση. Είναι μία πολύ δύσκολη κατάσταση για τους πρόσφυγες που έρχονται από εμπόλεμες ζώνες, όπως η Συρία, το Ιράκ ή το Αφγανιστάν. Ακόμα κι αν δε θέλουν να φύγουν χωρίς τις οικογένειές τους ή λόγω της αφόρητης και επικίνδυνης πραγματικότητας στις χώρες τους, κάποιοι εξαναγκάζονται να υπογράψουν. Επιπλέον είναι αδύνατο να ξέρεις οτιδήποτε για τα νέα και την κατάσταση στη χώρα σου. Δεν υπάρχει τηλεόραση, ούτε πρόσβαση σε εφημερίδες. Οι μπάτσοι λένε ότι θα απελάσουν πολλούς τυχαία, πίσω στη Τουρκία. Κατά τη διάρκεια των συγκεντρώσεων αλληλεγγύης, μπροστά στη φυλακή, μας απαγορεύουν να πλησιάσουμε τα παράθυρα. Ξαφνικά, θα σερβίρουν φαγητό για να μας αποσπάσουν και θα τιμωρήσουν εκείνους που προσπαθούν να επικοινωνήσουν με τον έξω κόσμο. Ακριβώς λόγω της έλλειψης εξωτερικής επικοινωνίας, οι άνθρωποι είναι φοβισμένοι και οι μπάτσοι ξέρουν πολλοί καλά πώς να παίξουν με αυτή τη γενική αβεβαιότητα. Τα πάντα μέσα είναι αβέβαια. Πρέπει να επιλέξεις τι θα πιστέψεις και έτσι σε παίζουν. Κάνουν αστεία, γελούν και απειλούν ανθρώπους με απέλαση. "Μην ανησυχείτε, θα σας απελάσουμε όλους". Υπάρχει κι άλλο παράδειγμα με τον διοικητή που αναφέρθηκε προηγουμένως. Ήρθε μέσα και μας κάλεσε όλους για να μας πει ότι υπάρχουν νέα. "Θα βοηθήσω όλους όσους ήρθατε από τη θάλασσα, θα σας βοηθήσω να επιστρέψετε στη χώρα σας και θα σας δώσω 500€. Θα επιστρέψετε με αεροπλάνο χωρίς ρίσκο. Όταν αρνηθήκαμε τη "βοήθειά" του απάντησε ότι θα μας στείλει όλους πίσω στη Τουρκία και ότι η μέρα όπου θα αρχίσουμε να παρακαλάμε για απέλαση θα έρθει αλλά δεν θα μας απελάσει.

Όταν έρχεται η μέρα της απέλασής τους, άνθρωποι βάζουν σκατά στα μαλλιά ή στο σώμα τους. Έτσι οι μπάτσοι δεν τους αγγίζουν, δεν τους χτυπούν, μερικές φορές δεν τους απελαύνουν. Περιμένουν στη πόρτα και η πόρτα γεμίζει επίσης σκατά. Κάθε μέρα συμβαίνει κάτι τέτοιο και μυρίζει σκατά σε όλη τη φυλακή.

Ένας από εμάς ήπια χλωρίνη για να τον πάνε στο νοσοκομείο και να αποφύγει την απέλαση. Την άλλη φορά ήπια σαπούνι. Ο διοικητής της φυλακής τον επισκέφθηκε στο νοσοκομείο και έφαγε τα κουμπιά από το πουκάμισό του. Απάντησε στους γιατρούς που τον ρώτησαν γιατί κάνει αυτά τα πράγματα ότι δε θέλει να επιστρέψει στην Αλγερία. Τον έστειλαν πίσω στο Αλλοδαπών με μία επιστολή που έλεγε ότι χρειάζεται να φύγει από αυτό το περιβάλλον, η οποία και αγνοήθηκε. Αντίθετα του έδωσαν ηρεμιστικά και υπνωτικά χάπια.

Όταν οι άρρωστοι ζητάν να πάνε στο νοσοκομείο δεν ασχολούνται. Αφού δεν βλέπουν αίμα, δεν βρίσκουν λόγο νοσηλείας. Σε τραμπουκίζουν λες και η επίσκεψη είναι ένας περίπατος και απλά θες να πας εκεί για να συναντήσεις ανθρώπους και να τους μιλήσεις. Μια μέρα, ένας τύπος από το Ιράν προσπάθησε να κόψει το λαιμό του και οι μπάτσοι έπρεπε να τον στείλουν στο νοσοκομείο. Μία μέρα μετά τον έφεραν πίσω στη Πέτρου Ράλλη. Δεν είχε πλέον ρούχα γιατί τα άφησε στο νοσοκομείο, ούτε και κάτι για να καλύψει το λαιμό του. Ήταν χειμώνας και είναι πραγματικά κρύα εκεί και ούτε δίνουν ρούχα στους φυλακισμένους.

Κρύβουν αυτές τις ιστορίες. Αποφεύγουν να πάνε άνθρωπους στο νοσοκομείο επειδή οι ιστορίες τους θα ακουστούν από τον ψυχολόγο ή το προσωπικό του νοσοκομείου. Αν πιστέψουν ότι κάποιος μπορεί να αυτοκτονήσει εξαιτίας της μεταχείρισής του, θα ζητήσουν από τον διοικητή να τον βγάλει από τη φυλακή άμεσα. Αλλά δεν τους νοιάζει αν είσαι σε κίνδυνο. Σε πολλές φυλακές στην Ελλάδα, τους είπα ότι θα αυτοκτονήσω και η απάντηση ήταν πάντα: "Εντάξει, αυτοκτόνα!". Οι

περισσότεροι ψυχίατροι είναι κι αυτοί φασίστες. Παίζουν με την ψυχολογία σου. Αν διαμαρτυρηθείς σου δίνουν υπνωτικά χάπια για να είσαι ανίσχυρος και να μην μιλάς. Μπορεί να σου δώσουν και τρία φάρμακα τη μέρα. Βάζουν χάπια, ακόμα και στο φαγητό, έτσι ώστε να κοιμηθείς αμέσως μετά.

Μια μέρα ζητήσαμε να δούμε τον διοικητή. Κάναμε κάποιο θόρυβο. Αλλά είδαμε μόνο τον βοηθό του. Θέλαμε να μάθουμε περισσότερα για τις υποθέσεις μας. Γιατί είμαστε κλεισμένοι μέσα σε αυτή τη φυλακή και πότε θα βγούμε έξω. Ένας μπάτσος ήρθε και μας είπε να γράψουμε τα ονόματα και τις εθνικότητες κάποιων από εμάς που ήμασταν μέσα στη Πέτρου Ράλλη για παραπάνω από 9 μήνες, σε ένα χαρτί. Περιμέναμε αλλά δυο μέρες μετά βρήκαμε το χαρτί με τα ονόματά μας σε ένα κάδο απορριμμάτων. Έτσι, ρωτήσαμε ξανά. Αυτή τη φορά, ο μπάτσος που ήρθε μας είπε ότι μόνο ο διευθυντής μπορεί να απαντήσει στις ερωτήσεις μας και ότι θα επιστρέψει τη Δευτέρα στις 07:30. Την επόμενη Δευτέρα, ζητήσαμε όλοι από την αστυνομία να τον καλέσει για να τον ρωτήσουμε για τα αρχεία μας και όλα. Είπαν ότι θα τον φέρουν σε ένα λεπτό και και πήγαν σε ένα γραφείο, όπου άλλαξαν τη στολή τους και φόρεσαν τον εξοπλισμό των ΜΑΤ. Τους άκουσα μόλις άνοιξαν την πόρτα.

Δεν σκεφτήκαμε ότι μπορεί να έρθουν γι 'αυτό. Δεν κάναμε τίποτα λάθος. Θέλαμε απλά να μιλήσουμε σε κάποιον υπεύθυνο. Αφού άνοιξαν την πόρτα, ήθελαν να πετάξουν έξω από το κελί τον πρώτο άνθρωπο μπροστά και να τον δείρουν. Τον πιάσαμε και τον τραβήξαμε πάλι μέσα. “Μετά από αυτό, άρχισαν να χτυπάν εμένα και όσους ήταν εκεί με μεταλλικό γκλοπ. Με χτύπησαν στο κεφάλι και προσπάθησα να προστατεύσω τον εαυτό μου. Το πρόσωπό μου γέμισε αίμα και δεν μπορούσα να δω τίποτα. Έτρεξα να ξεφύγω και να κρυφτώ. Άκουσα να χτυπάν τους πάντες. Άκουσα τον φίλο μου να ουρλιάζει. Τον χτύπησαν άσχημα και του άνοιξαν το κεφάλι. Πολύ αίμα”. “Οι άλλοι κρατούμενοι στο πρώτο δωμάτιο νόμιζαν ότι θα τους σκότωναν μέσα επειδή τους

χτύπησαν πάρα πολύ. Μετά από όλα αυτά, δεν ήθελαν να μας πάνε στο νοσοκομείο. Πήραν μόνο ένα άτομο που είχε πολύ σοβαρούς και επικίνδυνους τραυματισμούς και οι άλλοι έμειναν μέχρι τις 14:00, μέχρι να αλλάξει η βάρδια. Άρχισαν να μας παίρνουν έναν, έναν στο νοσοκομείο, χωρίς να νοιάζονται πραγματικά για μας.". "Εγώ, είχα το χέρι μου σπασμένο και πολλές πληγές στο κεφάλι. Έπρεπε να περιμένω ως τις 16:00 γιατί ήθελα οι άλλοι με τις πιο σοβαρές πληγές να πάνε πριν από μένα." Ο γιατρός είπε σε έναν από μας που είχε σοβαρούς τραυματισμούς στο κεφάλι, ότι τον έφεραν αργά στο νοσοκομείο. Μετά την αναμονή είχε επτά ράμματα στο κεφάλι του. Ο άλλος μπορεί να είχε και 12 ράμματα. "Επειδή κρύφτηκα, άρχισαν να με ψάχνουν. Πήγαν στο δωμάτιο όπου ήμουν κρυμμένος και οι άνθρωποι του κελιού δεν τους είπαν ότι ήμουν εκεί. Βοηθούσα τους άλλους κρατούμενους επειδή μπορώ να μεταφράσω για αυτούς και αυτό δεν αρέσει στην αστυνομία. Εκείνη τη μέρα, με έψαξαν συγκεκριμένα γιατί ήμουν αυτός που έκανε μετάφραση και είχα ζητήσει τον διοικητή για να βοηθήσω αυτούς που είχαν μείνει για πολύ στη Πέτρου Ράλλη. Μιλούσα πολύ και ρωτούσα γιατί δεν βοηθούσαν αυτόν ή εκείνον. Δεν με βρήκαν γιατί αυτοί που είδαν τα πάντα δεν είπαν τίποτα". Ένας από αυτούς, από τη Γεωργία, μας έβγαλε φωτογραφίες και η αστυνομία του είπε στα ελληνικά: "Παράτησε αυτούς τους ανθρώπους, μην τους βοηθήσεις γιατί θα έχεις πρόβλημα με μας". Αλλά έστειλε τις εικόνες στη γυναίκα του. Αφού το ανακάλυψαν, κατέθεσαν μια υπόθεση εναντίον μας, κατηγορώντας μας για εξέγερση, για να δικαιολογήσουν τη βία τους. Μας έστειλαν σε φυλακές ποινικών. Τρεις μέρες μετά, οι μπάτσοι πήραν όλα τα τηλέφωνα μέσα στη Πέτρου Ράλλη και απέλασαν περίπου 70 άτομα. Επίσης χτύπησαν και άλλους ανθρώπους. Κάθε πρωί από τότε οι κρατούμενοι φώναζαν στην αστυνομία για αυτό που έγινε. Η αστυνομία συνέχισε να τους ασκεί πίεση.

Inside the fascist core of the greek state: A conversation with the 8 of Petrou Ralli

Following is a series of testimonies from several different voices with common experiences. It is the result of conversations between eight ex-detained migrants from Algeria – known from the case of the “8 of Petrou Ralli” – with female comrades from the Community of Kukaki’s Squats. The purpose of the text is to give visibility to the reality that the migrants imprisoned in the centres for administrative detention and camps face every day. Those who delivered these testimonies, do not want to serve the spectacle through which many westerners, in Greece and elsewhere, consume the migrant’s situation. It is not written from the position of a journalist or an academic researcher. On the contrary, we fought to take these people out of the prison, we live together, in a community struggling against the same threat. It is the outcome of their political will and trust, products of a long term communication that was created by the Coordination of Collectives and Individuals Against the Detention Centres (SSAEKK) since the moment they were in Greek prisons until today that are hosted in the structures of the movement. Political will to share their experiences and uncover fascism for the next. Trust in the ability of the movement to break the system that invisibilises them. These testimonies enable us to perceive better the structures we fight against, fascist structures of confinement that operate as businesses. In order to understand what it means to enslave people, all the horror had to be laid bare. The horror of the Greek, white supremacy and its concrete reality, that humans live in their flesh and through their existence.

First-world colonialism enforces migration to populations and sells them the new European dream. From the moment one takes the decision to escape a country due to its financial and political actuality finds himself, herself struggling to pass the borders and avoid the prisons of the various fortress states, as part of a crowded mass. Imprisonment for

migrants in europe and in greece can take many forms. One of them is the administrative detention. The free transportation of a person is decided on the base of hers, his papers. If they are not accepted, they violently transfer the arrested to the nearest detention centre. The cops through a horrendous control try to tune the bodies in order to respond to a torturing frame, a situation that is extended to the irrational time realm of bureaucracy. But the bodies react to this dystopic reality. They shout to demand their rights. They act. They set mattresses on fire. They organise hunger strikes. They reach to suicide. During solidarity gatherings, they try to communicate their word with their voices and throw messages in bottles over the fences.

The police is really afraid of the these acts of revolt. They fear an organised migrants' resistance. So, they violently suppress them with any means possible. It is usual to isolate them from the outside world, blocking any kind of external encouragement to reach them. They want to prevent their information and their co-organisation. On 2017, eight detainees in Petrou Ralli, all from Algeria, were requesting to meet the director of the prison to obtain accurate information about the reasons of their imprisonment. Their request was met by fierce beating and severe wounds (broken arms, skull fracture, etc.). They accused them for revolt and escape attempt and dispersed them in different prisons around greece. They awaited trial for over a year.

A multiform struggle arose as the needful reaction to the situation. SSAEKK, in which comrades from Squat's Community of Kukaki participate, was in a constant, direct communication with the detainees, conducted a counter-information campaign, organised solidarity gatherings, events in open spaces and interventions.

In May 2018, even though the court found them guilty, allowed their release. We offered them housing in the structures of Kukaki's Squats. We are a community, liberating our needs from state's and capitalism's

exploitation and organising our lives without hierarchy. In our spaces they were able to stay together, rest and recuperate from the jail time, stay away from the mafia and the police abuse of the people in the streets. They are able to take time and explore all the available options on how to continue their lives from now on.

As the time passed, we bonded more, building friendship and comradeship. We lived together for more than three months. In those months, some left for work or found other places to live, some chose to visit us periodically. But we extended a family and our abilities to support the struggle of those who try to reach Europe and establish common ground for actions against imprisonment, state borders, police brutality and fascism.

In the words of them..

We are all from Algeria but each of us have a different story of how we reached to Greece. Four of us came through Turkey and arrived in Chios island, to a very miserable camp managed by certain NGOs. Food was not provided and we were housed in tents. Fascists attacked us. Around 80 individuals defended the camp against them. When the police entered, two hours later, they only arrested the Algerians.

We ended up in the detention centre of Korinthos, imprisoned for seven months. Cops are also fascists. They don't like Arabs and they treated us very badly in the prison. One of us was sick and also has asthma but they never transferred him to the hospital. This is a hardcore jail. Food is not enough, you have to buy everything and a lot of people get sick because of the bad hygiene. People there, self-harm as a way to get out and numerous attempted suicide. We did some demonstrations inside the prison because the cops weren't accepting asylum requests. We also organised mass hunger strikes. We managed to do four strikes of four days each. The police responded by beating us with their sticks. During our stay there, we were constantly itching, scratching and having serious

skin conditions. We were asking the cops to bring us to the hospital every single day but they never cared. One of us managed to cure himself of the infections by buying his own medicines, only a year after when he was in Domokos prison. Before Petrou Ralli, they sent us to other detention centres without any explanation. In Nafplio, in Tripoli... There, the police had a lot of problems with us and they finally sent us to "Alodapon" detention centre in Athens. We met with the others that were already in the cell and together we became "the 8".

The first that you see when you arrive in Alodapon is the face of the police. A hard face "welcomes" you, especially if you are Algerian. They push you until in the entrance of the building. "Mesa, mesa!" (Inside, inside). They treat you badly from the beginning, they try to provoke, they always make racist comments: "Go back to your country!", "Why did you come here?", "What are you doing in Greece?". From the first moment, we started communicating with the other prisoners. We asked questions like: "Why are you here?", "How is the situation in here?" and "When are you getting out?". But no one knew the answer for the last one.

To make more clear the time some of the detained spend in, there is a very characteristic example. When we firstly arrived in P. Ralli, we met a man. A year after, when we passed again by Alodapon, to get our release papers, we found the man there. He was detained for 14 months.

The second is the day you are really experiencing things, the serious things. The cops were intimidating us because we were trying to figure out how it works inside. When you ask them the duration of your stay, you will see that it is common to bring someone out of his cell, to the yard or to a desk and beat him. Once, someone came back with a fractured shoulder.

It's really very dirty inside. They don't provide with basic and hygiene supplies. There are no bedsheets, towels, shampoo, soap or razors.

Everyone shouts to understand what the fuck is happening here. We are literally like animals in cages, screamed at and beaten up. The water comes from a dirty stock. They don't give you water bottles so you have to drink from there. The food is little and disgusting. They don't give spoons for everyone so we were eating with our dirty hands. Like this, infections are spread fast. The bedbugs, the mosquitoes and the cockroaches can be life-threatening in the big quantities they are. All the beds are infected with bed bugs and you can't sit anywhere without getting bitten. When the police try to flush the insects out with petrol, they went everywhere and were biting us. The mattresses are so infected that it is impossible to sleep normally. You can never really sleep.

The Red Cross brought bedsheets but the police doesn't give the things brought by the NGOs. They come maybe once per month and the actual conditions of the cells are hidden from them. Instead, they clean a cell up and show them only that. The european union is making a lot of money to keep people in jails like this. Inside everything is about money also. They make a business out of telephones, alcohol, medicines and drugs. If you have money the corrupted cops bring everything for you. You can get bubblecan (benzodiazepines) or shisha (the local name for crystal meth) for a hundred euros. Many people take Subutex which is a substitute for heroin and even though it is used for treatment, they get addicted to it. The Georgians use it a lot.

To punish you, they might put you in the cells upstairs with the drug addicts. They don't have money for needles so they share the same and spread diseases. One prisoner died from an overdose. When his inmates took pictures with their mobiles, the cops went crazy and entered the cells to find and take all the phones. Someone refused to give it and they broke three of his ribs. He was unable to walk for a month and no doctor was involved. "Freedom" is a business also. If you bribe the director 5000€, they will release you, directly. He is free to do as he likes. He will write a fake report, saying that the prisoner had good behaviour. A guy

from Georgia paid this amount and when they caught him again without papers he tried to negotiate his release for a 1000€ but the director didn't accept.

At the top of the hierarchy is the principal. It's the one you never see. He comes once per week to sign papers for deportations and all the administrative things. Then there is the director. He comes more often and stays in an office with the officer in charge and make jokes. Sometimes he comes to talk with the prisoners. He is a hypocrite pretending to comfort us. He doesn't speak english or doesn't like to speak english. Once he asked for a translator from arabic to greek. When a guy from Algeria proposed to translate, he told: "Why do you translate for them? Don't translate for them again! If you refuse to help them, next time I will bring one bottle of whisky and I will set you free." Under him are the cops. They are divided into groups, following time schedules. There are three groups of 15 policemen, under the command of the officer in charge. Petrou Ralli can keep around 450 prisoners and sometimes only 15 policemen guard. The first group starts from 06.00 to 14.00, the second from 14.00 to 22.00 and the last from 22.00 to 06.00. The ones who work one day at 06.00, work the next at 22.00.

There are different groups of policemen. Some of them only come to hurt you. There is another group that pretends to be "good" cops. It's a role-playing game, to suppress you. When you try to get their attention, with a hunger strike for example, if a cop convinces you to stop or punishes you, he is job is recognised. On the contrary, if they don't work well the principal pressures them. If you don't want to eat they might come inside your cell and beat you up. Some prisoners refuse to eat when certain cops have shift because they don't want the cop to be rewarded for making them eat. Their job is to never let us protest. To calm us when we make too much noise or if we protest, to hit us. They are drunk most of the day.

One of their main targets is to force the detainees to force them to request deportation. This is a very hard situation for the refugees that come from countries in war, like Syria, Iraq or Afghanistan. Some may don't want to leave without their family or because of the unbearable and dangerous reality in their countries. Although, they are forced to sign. On top of that, you are unable to know anything about the news and the circumstances in your country. There is no TV, no access to newspapers. The cops say that they will randomly deport a bunch of people back to Turkey. During the solidarity gatherings in front of the prison, they forbid us from reaching the windows. They will suddenly serve food to distract us and punish the ones who will try to communicate with the outside world. Exactly because of the lack of external communication, people are afraid and the cops know very well how to play with this general uncertainty. Everything inside is uncertain. You have to choose what you believe and that's how they play you. They joke, they laugh and threaten people with deportation. "Don't worry, we will deport all of you". There is another example with the director that was mentioned before. Once he came inside and called everyone to say there is news. "I will help all of you that came by sea. I will help you to come back to your country and I will give you a 500€. You will go back by plane with no risk." When we denied his "help" he answered that he will send us all back to Turkey and that the day we will start crying for deportation will come but he will not deport us.

When the day of their deportation comes, people put shit in their hair or on their body. Like that the cops don't touch them, don't hit them, and sometimes don't deport them. They wait at the door and the door gets full of shit too. Every day something like this happens and shit smells all over the jail.

One of us drank chlorine in order to be brought to the hospital and avoid deportation. The other time he drank soap. The director of the jail visited him in the hospital and he ate the buttons of his shirt. He answered to

the doctors that asked him why he acts like this that he doesn't want to go back to Algeria. They sent him back to Alodapon with a letter stating that he needs to get out of this environment. It was ignored. Instead, they gave him tranquillizers and sleeping pills.

When sick people request to go to the hospital they don't care. Since they don't see blood, they find no reason for hospitalisation. They bully you like the visit is a walk and you just want to go there to meet people and talk with them. One day, a guy from Iran tried to slit his throat and the cops had to send him to the hospital. One day later they brought him back to Petrou Ralli. He didn't have clothes any more because he let them at the hospital, neither had he something to cover his throat. It was winter and it is really cold there and they don't even give clothes to the prisoners.

They keep this kind of stories hidden. They avoid bringing people to the hospital because their stories will be heard by the psychologist or the staff of the hospital. If they believe that someone might kill himself because of the way he is treated, they would request from the director to let him out of the jail immediately. But they don't care if you are in danger. In many prisons in greece, I've said them that I'll kill myself, and the answer was always: "Okay, go kill yourself". Most of the psychiatrists are also fascists. They mess with your psychology. If you protest they give you sleeping pills to be powerless and not talk. They might prescribe you three medicines per day. They even put pills in the food so as to go to sleep immediately after.

One day we asked to see the director. We made some noise. But we only saw his assistant. We wanted to know more about our cases. Why we are closed inside this jail and when we will go out. A cop came and told us to write the names and the nationalities of some of us who have been inside Petrou Ralli for more than nine months, in a piece of paper. We waited but a two days after we found the paper with our names in a

trash bin. So we asked again. This time, the cop who came told us that only the principal can answer our questions and that he will be back on Monday, at 07:30. Next Monday, we all asked the police to call him to ask about our files and everything. They said that they we'll bring him in a minute and they went to an office, changed their uniforms and wore MAT (anti-riot police) gear. I heard them when they opened the door.

We didn't think that they might come for that. We had done nothing wrong. We just wanted to talk to someone in charge. After they opened the door, they wanted to throw outside the cell the person in front to beat him. We grabbed him and pulled him back inside. "After that, they started to hit me and everyone there with a metal stick. They hit my head and I tried to protect myself. My face was covered in blood and I couldn't see anything. I ran to escape and hide. I heard everyone getting beaten. I heard my friend screaming. They hit him badly and he had a wound on his head and a lot of blood". "The other prisoners in the first room thought they were going to die inside because they beat them a lot. After that, they didn't want to bring us to the hospital. They just took one person who had very serious and dangerous wounds and the others stayed until 14:00, until the change of shift. They started to take us one by one to the hospital without really caring about us". "I had my arm broken and a lot of wounds on my head. I had to wait until 16:00 because I wanted the others who had more serious wounds to go before me". The doctor said to one of us who had serious wounds on the head that they brought him too late to the hospital. After waiting he had seven stitches. The other had maybe twelve stitches. "Because I hid, they started to search for me. They went into the room I was hidden and the people of this cell did not tell them I was there. I was helping the other prisoners because I can translate for them and the police don't like that. This day, they looked for me specifically because I was the one to translate and ask for the director in order to help the ones that stayed a lot of time in Petrou Ralli. I was talking a lot and asking why they didn't help this or that one. They didn't find me because the people that

witnessed everything said nothing.” One of them, from Georgia, took pictures of us and the police talked with him in greek and told him: “Let these people down, don’t help them because you will have problems with us”. But he sent the pictures to his wife. After they found about that, they filed a case against us, accusing us of starting a riot to excuse their violence. We were sent to penal jails. Three days after the cops took all the phones inside Petrou Ralli and deported around 70 persons. They also hit other people. Every morning since then the prisoners shouted to the police about what happened. The police kept pressuring them.

**Στο φασιστικό πυρήνα
του ελληνικού κράτους:
Μία συζήτηση
με τους 8 της Πέτρου Ράλλη**

**Inside the fascist core of
the greek state:
A conversation
with the 8 of Petrou Ralli**

**Κοινότητα Καταλήψεων Κουκακίου
Community of Koukaki's Squats**

mail: m45community@riseup.net | more info: ssaekk.espivblogs.net